

Sygn. akt I Ca 357/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Iwona Podwójniak

Sędziowie SSO Elżbieta Zalewska – Statuch

SSO Joanna Składowska

Protokolant sekr. Sąd Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2015 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa A. M.

przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...)

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu

z dnia 19 czerwca 2015 roku, sygn. akt I C 748/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w całości na następujący:

„1. „pozbawia tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Rejonowy w Kaliszu Sąd Gospodarczy w dniu 14 czerwca 2000 roku, sygn. akt V Ng 1927/00, zaopatrzony w klauzule wykonalności z dnia 13 września 2002 roku w sprawie V GCo 251/02 oraz

z dnia 13 czerwca 2003 roku w sprawie VGCo 231/03 Sądu Rejonowego

w K. Wydział V Gospodarczy wykonalności w zakresie roszczenia

o odsetki ustawowe liczone od kwoty 8 919 (osiem tysięcy dziewięćset dziewięćnaście) złotych od dnia 26 lutego 2000 roku do dnia 15 października 2014 roku;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu”;

I. oddala apelację w pozostałej części;

II. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I Ca 357/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy w Wieluniu oddalił powództwo A. M. przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...)

o pozbawienie w części ponad kwotę 4.795,11 zł wykonalności nakazu zapłaty z dnia 14 czerwca 2000 roku, sygn. akt V Ng 1927/00, wydanego przez Sąd Rejonowy w Kaliszu, (pkt 1.) oraz orzekł o kosztach procesu (pkt 2.).

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia i wnioski:

Nakazem zapłaty z dnia 14 czerwca 2000 roku sygn. akt V Ng 1927/00 Sąd Rejonowy w Kaliszu zobowiązał A. M. do zapłaty na rzecz przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą (...) Przedsiębiorstwo Handlu (...) w K. kwoty 8.919 zł wraz z ustawowymi odsetkami do dnia zapłaty i kosztami zastępstwa prawnego. Przedsiębiorstwo państwowe w związku z ukończeniem postępowania upadłościowego zostało wykreślone z rejestru przedsiębiorców państwowych postanowieniem Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 26 października 2000 roku sygn. akt PP 38 V Ns Rej. 28/00. Mienie pozostałe po przedsiębiorstwie państwowym na podstawie obowiązujących przepisów prawa przejął Minister Skarbu Państwa, w drodze protokołu zdawczo – odbiorczego sporządzonego w dniu 31 sierpnia 2001 roku, w tym wierzytelność przysługującą od dłużnika w kwocie 14.376,79 zł.

Postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2002 roku Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie sygn. akt V GCo 251/02 Sąd Rejonowy w Kaliszu nadał przedmiotowemu nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności na rzecz Skarbu Państwa - Ministra Skarbu Państwa,

a postanowieniem z dnia 13 czerwca 2003 roku sygn. akt V GCo 231/03 ten sam Sąd nadał klauzulę wykonalności przeciwko małżonce dłużnika – K. M..

W dniu 28 września 2006 roku między powodem a Skarbem Państwa reprezentowanym przez Ministra Skarbu Państwa zawarta została umowa o zastosowaniu ulgi w spłacie wierzytelności. W umowie określono, że łączna wysokość wierzytelności według stanu na dzień zawarcia umowy wynosi 21.235,69 zł, na co składa się należność główna w kwocie 14.376,79 zł, odsetki w kwocie 4.358,90 zł i koszty postępowania egzekucyjnego w kwocie 2.500 zł. W umowie powód wyraził zgodę na doliczenie do dnia podpisania umowy zaległych odsetek od sumy dłużnej i zobowiązał się do spłaty całości zadłużenia w 42 ratach po 500 zł każda, przy czym pierwsza rata miała wynieść 235,69 zł.

W umowie zaznaczono kolejność wpłat dokonywanych przez powoda. Odsetki miały być w pierwszej kolejności księgowane, a następnie należności uboczne i należność główna. Opóźnienie w spłatach zostało obwarowane odsetkami ustawowymi. Stan zadłużenia powoda i wysokość miesięcznych rat dokonywania spłat przez powoda został jeszcze dwukrotnie regulowany w drodze aneksów z dnia 16 maja 2007 roku i 15 września 2009 roku.

Dłużnicy nie wywiązali się z zobowiązania, dlatego wnioskiem z dnia 28 maja 2014 roku wszczęto przeciwko nim egzekucję z całego majątku i wniesiono o wyegzekwowanie kwoty 9.478,80 zł stanowiącej nieuiszczone odsetki ustawowe, nieujęte w umowie

o stosowanie ulgi w spłacie wierzytelności z dnia 28 września 2006 roku, kwoty 4 178,40 zł stanowiącej koszty zastępstwa procesowego i koszty sądowe opisane w tytule wykonawczym oraz kwoty 317,20 zł stanowiącej nieobjętą umową z Ministrem Skarbu Państwa część kosztów poprzedniego postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. akt Km 2078/05.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd uznał, że powództwo podlega oddaleniu.

Sąd zwrócił uwagę, że przeciwko dłużnikom zostały wydane dwa tytuły egzekucyjne: nakaz zapłaty z dnia 14 czerwca 2000 roku, sygn. akt V Ng 1927/00 obejmujący należność główną: 8.919 zł, koszty sądowe w kwocie 4 178,40 zł i odsetki ustawowe w wysokości 10.167,52 zł wyliczone od kwoty 8 919,00 zł za okres od 26 lutego 2000 roku do 28 września 2006 roku oraz nakaz zapłaty z dnia 28 marca 2003 roku sygn. akt VII Nc 181/02 obejmujący należność główną 1.076,63 zł, koszty sądowe 21,50 zł i odsetki ustawowe w wysokości 621,83 zł.

Następnie Sąd podał, że w umowie o zastosowaniu ulgi w spłacie wierzytelności z dnia 28 września 2006 roku ujęto następujące kwoty: należność główna w kwocie 14 376,79 zł, która stanowiła sumę należnego od dłużnika czynszu dzierżawnego lokalu w kwocie 5.457,79 zł oraz należności głównej wynikającej z nakazu zapłaty z dnia 14 czerwca 2000 rok w kwocie 8 919 zł; odsetki w kwocie 4 358,90 zł wraz z kosztami postępowań egzekucyjnych w kwocie 2 500 zł. Łącznie to stanowiło kwotę 21 235,69 zł. Należność z umowy zaksięgowana w ewidencji księgowej jako należność niewymagalna była pomniejszona o comiesięczne raty, o ile były wpłacane w terminie określonym w umowie. Na dzień 30 września 2014 roku zadłużenie dłużników wynikające z umowy wynosiło 4 795,11 zł. Dłużnik A. M. w umowie o zastosowaniu ulgi w spłacie wierzytelności z dnia 28 września 2006 roku zawarł oświadczenie, że uznaje roszczenie wierzyciela.

Dłużnicy posiadali też zadłużenie nieujęte w umowie o zastosowaniu ulgi w spłacie wierzytelności dochodzone w postępowaniu egzekucyjnym Km 1018/14. Należności nieobjęte umową o zastosowaniu ulgi w spłacie wierzytelności wynosiły 9.478,80 zł oraz kosztów z nakazu zapłaty z dnia 14 czerwca 2000 roku w kwocie 4.178,00 zł i kosztów postępowania egzekucyjnego w kwocie 317,20 zł.

Sąd podkreślił, że wyliczenia przedstawione w odpowiedzi na pozew należało w całości uznać za poprawne. Zdaniem Sądu pozwany w sposób jasny wykazał, jakie kwoty objęte są tytułem wykonawczym, w tym kwoty 9.478,80 zł tytułem zaległych odsetek. W ocenie Sądu umowa, pomimo że nie obejmowała obowiązku zapłaty kosztów postępowania egzekucyjnego, nie skutkowała tym, iż dłużnik został zwolniony z obowiązku ich zapłaty.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Z powyższym orzeczeniem nie zgodził się powód, który zaskarżył przedmiotowe rozstrzygnięcie w całości, zarzucając mu:

- sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj. naruszenie art. 233 k.p.c. przez pominięcie szeregu dokumentów złożonych do akt sprawy jako załączniki, w tym pisma procesowego pełnomocnika pozwanego z dnia 17 lutego 2015 roku, potwierdzających słuszność żądania pozwu;
- sporządzenie uzasadnienia orzeczenia w części opisu stanu faktycznego jako powielenie-przepisanie treści odpowiedzi na pozew pełnomocnika pozwanych z dnia 10 listopada 2014 roku do pkt 4. włącznie;
- naruszenie dyspozycji art. 328 § 2 k.p.c. przez brak wskazania w uzasadnieniu niezbędnych jego elementów określonych w powołanym przepisie, brak podania podstawy prawnej rozstrzygnięcia;
- naruszenie dyspozycji art. 329 k.p.c. przez przekroczenie terminu do sporządzenia uzasadnienia orzeczenia.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uwzględnienie żądania określonego w pozwie oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych oraz kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych, ewentualnie zaś o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji i orzeczenie o kosztach przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego jako części kosztów procesu.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja co do zasady zasługuje na uwzględnienie jedynie w części, tj. w zakresie roszczenia o pozbawienie przedmiotowego tytułu wykonawczego wykonalności co do odsetek ustawowych liczonych od kwoty 8.919 zł od dnia 26 lutego 2000 roku do dnia 15 października 2014 roku, choć nie ze względu na podniesioną w niej argumentację.

Rozważając poszczególne zarzuty apelacji w pierwszej kolejności należało ustosunkować się do zarzutu najdalej idącego, tj. naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wskazania podstawy prawnej rozstrzygnięcia. Należy zgodzić się ze skarżącym, że Sąd postąpił wbrew dyspozycji wymienionego przepisu, nie podając podstawy prawnej rozstrzygnięcia, a więc art. 840 § 1 pkt 2) k.p.c. Naruszenie to nie jest jednak rażące, ponieważ może zostać naprawione przez Sąd drugiej instancji jako Sąd meriti. Sąd Rejonowy odniósł się bowiem do istoty sprawy – roszczenia powoda, które skonfrontował ze stanowiskiem pozwanego. Tym samym zaskarżone orzeczenie poddaje się kontroli instancyjnej, a jego uzasadnienie jedynie co do pewnych elementów podlega skorygowaniu, o czym niżej.

Podobnie nie sposób upatrywać wpływu na treść orzeczenia naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 329 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia z przekroczeniem terminu 14 dni. Skarżący nie wyjaśnił w jaki sposób to uchybienie przekłada się w jego ocenie na prawidłowość zaskarżonego wyroku, co zwalnia sąd odwoławczy z obowiązku ustosunkowywania się do tak skonstruowanego zarzutu.

Pogłębiając natomiast rozważania Sądu Rejonowego, trzeba zauważyć w odniesieniu do okoliczności faktycznych, że w chwili zamknięcia rozprawy przed Sądem Rejonowym według pozwanego z należności z umowy o zastosowanie ulgi w spłacie wierzytelności z dnia 28 września 2006 roku powodowi pozostała do spłaty kwota 4.184,63 zł, natomiast z pozostałych należności - poza tą umową - egzekwowanych w postępowaniu egzekucyjnym w sprawie Km 1018/14 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wieluniu - obejmujących koszty sądowe, koszty zastępstwa procesowego i część kosztów postępowania egzekucyjnego ze sprawy Km 2078/05 – pozostaje do spłaty 4.280,99 zł (k. 138 – 139).

Pozwany wierzyciel w oparciu o załączony do akt tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z 14 czerwca 2000 roku sygn.. akt V Ng 1927/00 Sądu Rejonowego w Kaliszu wszczął jednak egzekucję celem wyegzekwowania kwoty 9 478,80 zł tytułem nieuiszczonych odsetek ustawowych oraz kwoty 4 178 zł wynikających

z załączonego tytułu wykonawczego w postaci nakazu, a także 317 zł - stanowiącej nieobjętą umową o zastosowanie ulgi - część kosztów poprzedniego postępowania egzekucyjnego prowadzonego za numerem KM 2078/05.

Z tak określonym żądaniem wierzyciela nie można się zgodzić, gdyż należy przypomnieć, że z § 3 ust. 2 umowy o zastosowanie ulgi w spłacie wierzytelności z dnia 28 września 2006 roku wynika, iż wpłacane przez dłużnika raty miały być zaliczane kolejno na skapitalizowane odsetki, należności uboczne, a następnie na należność główną.

W niniejszej sprawie apelujący wpłacił na rachunek Funduszu Skarbu Państwa do dnia 30 kwietnia 2012 roku łączną kwotę 20.886,83 zł (k. 113 – 115), natomiast od dnia 1 czerwca 2012 roku do dnia 2 lutego 2015 roku – dodatkowo 3.300 zł (k. 156 – 157).

Wobec tego, mając na względzie przytoczony § 3 ust. 2 umowy, należało uznać, że z uwagi na umówiony przez strony sposób rozliczania należności w pierwszej kolejności na odsetki skarżący z pewnością uregulował już odsetki ustawowe liczone od kwoty należności głównej w wysokości 8 919 zł za okres od dnia 26 lutego 2000 roku do dnia wniesienia pozwu, tj. 15 października 2014 roku.

Same odsetki ustawowe liczone od kwoty 8919 zł od dnia 26 lutego 2000 roku do dnia 15 października 2014 roku wynoszą bowiem 19.210,98 zł.

Jeśli więc powód wpłacił na rachunek Funduszu Skarbu Państwa do dnia 30 kwietnia 2012 roku łączną kwotę 20.886,83 zł i dodatkowo od dnia 1 czerwca 2012 roku do dnia

2 lutego 2015 roku – dodatkowo 3.300 zł to z całą pewnością należność z tytułu skapitalizowanych odsetek ustawowych od zasądzonej w przedmiotowym tytule wykonawczym kwoty 8.919 zł od dnia 26 lutego 2000 roku do dnia 15 października 2014 roku wygasła, a tym samym po powstaniu tytułu egzekucyjnego zaistniało zdarzenie w rozumieniu art. 840 § 1 pkt 2) k.p.c. – częściowa spłata należności stwierdzonej tymże tytułem – wskutek którego należało w tym tylko zakresie częściowo pozbawić wykonalności przedmiotowy nakaz zapłaty.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy w punkcie I.1. sentencji na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że pozbawił tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Rejonowy w Kaliszu Sąd Gospodarczy w dniu 14 czerwca 2000 roku, sygn. akt V Ng 1927/00, zaopatrzony w klauzulę wykonalności z dnia 13 września 2002 roku w sprawie V GCo 251/02 oraz z dnia 13 czerwca 2003 roku w sprawie V GCo 231/03 Sądu Rejonowego w Kaliszu Wydział V Gospodarczy wykonalności w zakresie roszczenia o odsetki ustawowe liczone od kwoty 8 919 zł od dnia 26 lutego 2000 roku do dnia 15 października 2014 roku.

Ponadto należy zaznaczyć, że przytoczone przez skarżącego pisma w postaci: pisma Wojewody (...) z dnia 17 lutego 2015 roku (k. 137 – 139), informacji e-maila

z Ministerstwa Skarbu Państwa do A. S. Urzędu Wojewódzkiego w P. z dnia 16 lutego 2015 roku (k. 151- 152), notatki służbowej A. S. Inspektora Wojewódzkiego Oddziału Należności Budżetowych z dnia 12 lutego 2015 roku (k. 160), jak również wyjaśnienia powoda (k. 96 – 97), nie świadczą o tym, że skarżący zaspokoił należność pozwanego z objętego pozwem tytułu wykonawczego ponad kwotę 4.795,11 zł. Podniesiona przez pozwanego w odpowiedzi na apelację okoliczność, że powodowi pozostała do spłaty kwota 4.184,63 zł odnosi się bowiem do zobowiązania z umowy, a nie do wszystkich długów skarżącego, w tym niezaspokojonych należności z nakazu zapłaty z dnia 14 czerwca 2000 roku, pozostających poza zakresem tejże umowy.

O tym, czy dalej idące odsetki ustawowe zostały uregulowane i w jakiej faktycznej wysokości zostało to uczynione, a także o tym w jakiej wysokości uległa umorzeniu należność główna objęta nakazem zapłaty z 14 czerwca 2000 roku w sprawie V Ng 1927/00 będzie można się wypowiedzieć dopiero po ustaniu obowiązywania stron umowy o zastosowaniu ulgi w spłacie wierzytelności z 28 września 2006 roku.

Należało natomiast stwierdzić, że poczynienie ustaleń faktycznych w oparciu o treść odpowiedzi na pozew pełnomocnika pozwanych z dnia 10 listopada 2014 roku samo w sobie nie stanowiło naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., albowiem część okoliczności w sprawie była bezsporna. Sąd uchybił natomiast art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie pisma

z Ministerstwa Skarbu Państwa z zestawieniem wpłat dokonanych przez powoda do dnia 30 kwietnia 2012 roku w kontekście § 3 ust. 2 umowy. W konsekwencji poczynił niewłaściwe ustalenia faktyczne odnośnie wpłat na rzecz Funduszu Skarbu Państwa, a tym samym naruszył częściowo art. 840 § 1 pkt 2) k.p.c.

Na tym etapie postępowania uchybienie to pozostaje jednak bez wpływu na zakres rozstrzygnięcia z uwagi na zawartą umowę o zastosowaniu ulgi w spłacie wierzytelności, która należność główną i część skapitalizowanych odsetek ustawowych obejmuje do czasu trwania tejże umowy innym reżimem rozliczania należności.

Dopóki umowa ta wiąże strony to żądanie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w zakresie objętym wnioskiem egzekucyjnym wierzyciela w sprawie KM 1018/14 w części nie objętej punktem I.1 wyroku jest przedwczesne.

Powód nie może skutecznie żądać pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w części ponad kwotę 4.795,11 zł w oparciu o rozliczenia rachunkowe wynikające z umowy zawartej w dniu 28 września 2006 roku między powodem a Skarbem Państwa reprezentowanym przez Ministra Skarbu Państwa o zastosowaniu ulgi w spłacie wierzytelności, ponieważ taka argumentacja mogłaby wywołać oczekiwany przez skarżącego skutek tylko sytuacji istnienia podstaw do zakwalifikowania tej umowy jako odnowienia.

Tymczasem § 12 tej umowy wprost stanowi, iż umowa ta nie jest odnowieniem

w rozumieniu art. 506 k.c.

Powyższe oznacza, że zobowiązanie z umowy nie zastąpiło dotychczasowego, skutkując umorzeniem należności z nakazu zapłaty z dnia 14 czerwca 2000 roku, lecz stworzyło dodatkową podstawę prawną, mającą na celu umożliwienie ratalnej spłaty zadłużenia co do kwot określonych w tejże umowie na dogodniejszych dla powodach warunkach, nie eliminując samego tytułu wykonawczego. Wierzyciel zgodził się jedynie na czasowe niewykorzystywanie posiadanego tytułu wykonawczego ze sprawy V Ng 1927/00 tak długo jak długo łączy strony umowa o zastosowanie ulgi w spłacie wierzytelności z dnia 28 września 2006 roku w zakresie objętym tą umową.

W takiej sytuacji uprawnionym jest wniosek, że co do należności objętych tą umową, możliwość egzekucji w oparciu o przedmiotowy tytuł wykonawczy została wstrzymana, ponieważ strony postanowiły rozłożyć je na raty, modyfikując tym samym wymagalność świadczenia. Jednakże nadal pozostają niezaspokojone należności z tytułu wykonawczego w zakresie kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów sądowych, gdyż te pozostawały poza porozumieniem, co do którego nie można stosować skutków wynikających z art. 506 kc.

Jeśli zatem umowa zastosowanie ulgi obejmowała tylko koszty postępowania egzekucyjnego w kwocie 2.500 zł, a brakowało w niej wzmianki o kosztach zastępstwa procesowego (4.000 zł) oraz kosztach sądowych (178,40 zł), to powyższa umowa nie stanowiąc odnowienia dotychczasowych zobowiązań powoda, nie pozbawia wierzyciela roszczenia o zapłatę tychże kosztów, wynikających bezpośrednio z nakazu zapłaty z dnia 14 czerwca 2000 roku, które nie zostały zaspokojone.

Mając więc na uwadze bezsporną okoliczność, że zadłużenie powoda z tytułu umowy nie zostało w całości uregulowane, jak również omówiony powyżej fakt, zgodnie z którym umowa nie obejmowała wszystkich zobowiązań skarżącego, trzeba stwierdzić, że powód nie wykazał, iż wierzyciel w sposób nieuprawniony prowadził przeciwko niemu egzekucję w sprawie KM 1018/14 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wieluniu także co do kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego w oparciu o tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty z dnia 14 czerwca 2000 roku, sygn. akt V Ng 1927/00.

Tym samym co do tych wierzytelności nie została wypełniona dyspozycja art. 840 § 1 pkt 2) k.p.c.

W związku z tym należało oddalić powództwo w pozostałej części, o czym Sąd orzekł w punkcie I.2.

W rezultacie powyższych rozważań Sąd Okręgowy zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu poniesione w postępowaniu pierwszoinstancyjnym na podstawie art. 100 k.p.c., orzekając o tym w punkcie I.3. Sąd uznał takie rozstrzygnięcie za słuszne, gdyż ze względu na wagę podniesionych argumentów obie strony należało uznać w zbliżonym stopniu za przegrywające i wygrywające. Nie ostał się argument powoda odwołujący się do istnienia umowy o zastosowaniu ulgi w spłacie wierzytelności jako okoliczność pozbawiającej tytuł wykonawczy wykonalności, gdyż do skutków związanych z zawarciem tejże umowy nie można stosować instytucji odnowienia, natomiast pozwany jako wierzyciel przegrał proces w zakresie dotyczącym odsetek ustawowych liczonych od kwoty 8.919 zł od dnia 26 lutego 2000 roku do dnia 15 października 2014 roku z uwagi na ich uregulowanie.

W związku z powyższym Sąd drugiej instancji w punkcie II oddalił apelację powoda w pozostałym zakresie na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd drugiej instancji orzekł w punkcie III. na podstawie art. 100 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., znosząc je wzajemnie między stronami przy uwzględnieniu przytoczonych powyżej rozważań.